

Hora

Nad nami sa skláňa,
sťaby pozor dáva,
ani čo tie deti
– už od nepamäti –
v nás by azda mala.
Z jej strmého brala
uzrieš krásu kraja,
ktorý dáva domov.
Cítiš múdrosť stromov.
Lepšie sa ti dýcha.
Vytráca sa pýcha.

Že mier sa tu rodí
vie ten, kto si chodí
po svoj prameň vody,
po hojivý oddych
v uvoľnenom snení
do jej mäkkých perín.
Najcennejšie plody
i kúzlo jej vody
spozná len ten,
kto vie spievať
pieseň tejto hory...

Cestička

Povedz hora – horička,
kam vedie tá cestička,
ktorú skrývaš pod stromami,
pod tvojimi vrcholcami?

Či má pravdu mamička,
že vraj každá cestička
má začiatok, no aj koniec,
zavše jamu, občas kopec.
Vraj mi treba mnoho vôle,
keď chcem vyjsť až celkom hore,
že pomaly ďalej zájdem,
že keď hľadám, tak aj nájdem –
cestu správnu lepších svetov,
aj keď nie vždy plnú kvetov,
že každá je niečím krásna,
no najlepšia je vraj vlastná.

Povedz aj ty, cestička,
prečo mojim nožičkám
neraz dá sa ísť tak ľahko,
bez námahy, celkom hladko,
sem-tam behom, sem-tam skokom,
niekedy zas ťažkým krokom,
keď by som sa radšej vrátil,
keď mám strach, že som sa stratil.
Ľahko zísť zo správnej cesty,
no neľahko na rózcestí –
rozhodnúť sa, v hlávke malej,
ktorou cestou pôjdem ďalej.
Aj keď občas vedľa stúpim,
múdrosti sa stále učím
- krokom zatiaľ maličkým -
kým sa bočné chodníčky
znova s tebou spoja.

Povedz, cesta – cestička,
ktorá si tá moja?

